

Arrest

nr. 250 225 van 1 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 april 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 april 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 juli 2020.

1.3. Op 23 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Fakos in de provincie Al Sharqiya.

In 2008 sprak u met een meisje af via Facebook. Wanneer u aankwam bij haar woonst werd u door familieleden van haar aangevallen en geslagen met een riem met spijkers in. Zij dwongen u vervolgens om blanco papieren te ondertekenen als drukingsmiddel tegen u. Ze namen ook uw identiteitskaart af. Later werd er onderhandeld tussen beide families waarbij u een aantal van deze papieren terugkreeg.

In 2010 besloot u in het leger te gaan. Op 4 januari 2011 werd uw broer W.(...) door een kogel geraakt wanneer hij ging protesteren in Rabea in het gezelschap van Moslimbroeders. Diezelfde avond werd u aan een checkpoint gearresteerd vanwege de politieke activiteiten uw broer. U werd vastgehouden in de gevangenis in Ziqazaq. U werd vervolgens veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. U werd vervolgens overgebracht naar de gevangenis Abu Zabal. In juni 2011 werd de gevangenis van buitenaf aangevallen waarbij de poorten werden opengebroken. Er zijn die dag bijna 1000 gevangenen ontsnapt, waaronder ook u.

U heeft vervolgens vier maanden bij uw familie in Ismailiya gewoond. Daarna verbleef u in het dorp Suhaj gedurende lange tijd. De laatste anderhalf tot twee jaar woonde u in El Said bij uw grootouders. U werkte samen met de oom van uw moeder als schilder. U deed dit tot aan uw vertrek uit Egypte. U vertrok in januari 2014 illegaal vanuit Alexandrië naar Italië. U reisde vervolgens naar Oostenrijk waar u in oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd geweigerd. U verbleef twee jaar in Oostenrijk waarna u naar Duitsland reisde. Ook hier diende u een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd eveneens geweigerd. U verbleef anderhalf jaar in Duitsland. U kwam op 12 april 2019 in België aan en diende op 15 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een usb-stick neer met daarop kopieën van de overlijdensakte van uw broer W.(...), een bewijs van een uittreksel van de burgerlijke stand in Saoedi-Arabië op naam van een zekere M.(...) A.(...) A.(...) D.(...), een attest van het ministerie van Gezondheid voor een reis naar het buitenland op naam van een zekere I.(...) A.(...) A.(...) A.(...) E.(...), een bundel foto's en een videofragment.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in Oostenrijk en Duitsland verschillende namen, geboortedata en geboorteplaatsen opgaf (zie administratief dossier). Echter, in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoeker om zijn verzoek te staven met bewijsstukken. Dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegt, ondanks het feit dat u reeds eerder uw ware identiteit trachtte achter te houden voor de Duitse en Oostenrijkse autoriteiten, is opmerkelijk.

U verklaart voorts dat u op 4 januari 2011 gearresteerd werd en vervolgens tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld (CGVS, p. 9 en 11). Uw verklaringen over de reden van uw arrestatie, over

uw verblijf in de gevangenis en over de aanklacht en uw veroordeling zijn echter dermate inconsistent dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat militairen bevelen kregen om op burgers te schieten waarna u de bevelen negeerde en probeerde te deserteren. U werd vervolgens opgepakt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS zegt u hierover echter dat u aan een checkpoint werd tegengehouden en dat de autoriteiten u zeiden dat uw broer was gewond geraakt tijdens een betoging, waarbij u meteen werd gearresteerd (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de eigenlijke reden van uw arrestatie zegt u dat Moslimbroeders gearresteerd worden en niet in het leger mogen zitten (CGVS, p. 9). U vermeldt niets over bevelen om op burgers te schieten of een poging om te deserteren. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ antwoordt u volkomen naast de vraag (CGVS, p. 14). Nogmaals gepeild naar uw verklaringen over het weigeren van bevelen vertelt u over gevaarlijke militaire operaties van het leger. Echter, deze hebben volgens u niets te maken met uw arrestatie (CGVS, p. 14 en 15). Dat u op de DVZ het weigeren van militaire bevelen en desertie aanhaalt als reden voor uw arrestatie en u op het CGVS uw arrestatie linkt aan de politieke activiteiten van broer doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw verblijf in de gevangenis verklaart u op de DVZ dat u anderhalve maand in de gevangenis van Zaqaziq zat en na uw veroordeling werd overgeplaatst naar de gevangenis Abu Zabal waar u in juni 2011 bent ontsnapt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook op het CGVS zegt u initieel dat u twee maanden in Zaqaziq heeft gezeten (CGVS, p. 9). Later zegt u echter dat u tot juni 2011 – zes maanden na uw arrestatie – in Zaqaziq heeft gezeten en daarna naar Abu Zabal werd gestuurd (CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u dat uw moeder u nog in april had bezocht in Zaqaziq en twee maanden later werd u overgeplaatst (CGVS, p. 10). Deze laatste verklaring op het CGVS is niet verenigbaar met uw eerdere verklaringen als zou u anderhalve maand of twee maanden in de gevangenis van Zaqaziq verbleven hebben.

U verklaart op het CGVS voorts dat u in Abu Zabal niet op dezelfde verdieping zat als de langgestraften omdat u voor drie jaar was veroordeeld (CGVS, p. 11). Zoals aangehaald verklaarde u op de DVZ ook al dat u na uw veroordeling werd overgeplaatst naar Abu Zabal. Echter, wanneer u later vertelt over de dag van uw ontsnapping uit Abu Zabal, verklaart u dat u in Abu Zabal nog wachtte op uw vonnis en dat Abu Zabal een tijdelijke gevangenis is voor mensen die wachten op hun vonnis en vervolgens overgeplaatst worden naar een andere gevangenis (CGVS, p. 11 en 12).

Wat betreft de aanklacht waarvoor u uiteindelijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar legt u ook inconsistente verklaringen af. Eerst zegt u hier het volgende over: “want mijn straf was drie jaar gevangenis omwille van de ongehoorzaamheid van militaire bevelen, dat was mijn aanklacht” (CGVS, p. 11). Omdat u op het CGVS over het weigeren van bevelen niets verklaarde in het kader van uw arrestatie, wordt u gevraagd wat de beschuldiging tegen u precies was, waarop u – na meermaals de vraag te ontwijken – zegt dat het te maken heeft met het feit dat uw broer een Moslimbroeder is (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd of de beschuldiging tegen u luidde dat uw broer een Moslimbroeder is antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 14).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat uw verklaringen niet overeenkomen met beschikbare informatie over de gevangenisuitbraak van Abu Zabal. Zo verklaart u dat deze in juni 2011 gebeurde. Volgens informatie gebeurde deze echter op 28 januari 2011, slecht een kleine vier weken na uw beweerde arrestatie. Volgens uw verklaringen zou u toen nog in Zaqaziq gezeten hebben. Er is geen informatie waaruit zou blijken dat er in juni 2011 een tweede grote gevangenisuitbraak in Abu Zabal voorviel. Wanneer u gevraagd wordt of er ooit eerder een andere gevangenisuitbraak voorviel in Abu Zabal antwoordt u: “dat was de eerste aanval, ze zijn nog aan het herbouwen wat er vernield werd” (CGVS, p. 13).

U verklaart verder dat u gearresteerd werd vanwege de politieke activiteiten van uw broer. U verklaart hierover dat hij ging betogen van januari 2011 tot de val van president Moebarak in februari 2011 (CGVS, p. 10). Echter, uw broer zou reeds op 4 januari dodelijk getroffen zijn tijdens een van de betogingen en op 8 januari naar Saoedi-Arabië zijn overgebracht voor behandeling (CGVS, p. 2). Gevraagd of uw broer daadwerkelijk tot de val van Moebarak – op 11 februari – is gaan betogen antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 10). Wanneer expliciet wordt gevraagd of uw broer daadwerkelijk pas na de val van Moebarak dodelijk werd getroffen wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat hij voor de val van Moebarak was geraakt (CGVS, p. 10). Los van uw inconsistente verklaringen dient er ook op

gewezen te worden dat de protesten tegen Moebarak pas begonnen op 25 januari 2011 (zie administratief dossier).

Er dient voorts opgemerkt te worden dat uit de door u neergelegde overlijdensakte van uw broer blijkt dat hij pas in 2013 als gevolg van een verkeersongeluk om het leven is gekomen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt haalt u louter aan dat uw vader die overlijdensakte pas in 2013 heeft verkregen, wat niet weet te overtuigen (CGVS, p. 16). Dit ondermijnt nog verder uw verklaringen over de omstandigheden van uw arrestatie. Op de DVZ verklaarde u dan weer op een moment dat uw broer overleed op 4 maart 2011 – twee maanden na uw arrestatie – en op een andere moment in 2012 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en verklaring DVZ, vraag 17).

Ook over uw verblijfplaatsen sinds uw ontsnapping zijn uw verklaringen inconsistent. Zo verklaarde u op de DVZ dat u van uw geboorte tot aan uw vertrek in 2014 in de stad Fakos in de provincie Al Sharqiya woonde (verklaring DVZ, vraag 10). Ook op het CGVS wordt u gevraagd op welke verschillende plaatsen en adressen u heeft gewoond in Egypte tot aan uw vertrek, waarop u antwoordt dat Fakos de enige plaats is waar u gewoond heeft (CGVS, p. 4). Later verklaart u dan weer dat u na uw ontsnapping naar uw grootouders in El Said bent gegaan, waar u woonde tot aan uw vertrek (CGVS, p. 9 en 15). Erop gewezen dat u langer in Egypte bleef na uw ontsnapping dan de anderhalve tot twee jaar die u zegt in El Said te hebben gewoond, zegt u dat u ook nog vier maanden bij uw familie in Ismailiya heeft verbleven en vervolgens nog enige tijd in het dorp Suhaj (CGVS, p. 15).

Gevraagd of de autoriteiten u ooit zijn komen zoeken – u woonde immers gewoon bij uw familie in Ismailiya en uw grootouders in El Said na uw ontsnapping en werkte als schilder – zegt u dat het leger bang is in El Said. Gewezen op uw verblijf in Ismailiya zegt u dan dat het leger u niet gaat zoeken maar dat het probleem voor deserteurs is dat men altijd kan opgepakt worden aan checkpoints (CGVS, p. 15). Dit houdt weinig steek gezien u niet louter gedeserteerd bent maar ontsnapt bent uit de gevangenis na een veroordeling wegens de politieke activiteiten van uw broer.

Er dient tevens nog opgemerkt te worden dat u, naast een gebrek aan identiteitsbewijzen, ook geen enkel document neerlegt ter staving van uw aangehaalde arrestatie, uw veroordeling en uw verblijf in de gevangenis.

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen over uw arrestatie en veroordeling als gevolg van de politieke activiteiten van uw broer met de Moslimbroeders maken uw vrees voor de Egyptische autoriteiten onaannemelijk.

U haalt verder nog een incident aan met de familie van een meisje met wie u via Facebook had afgesproken, waarbij u ernstig werd geslagen. Dit incident dateert echter reeds van 2008. Gevraagd of u ooit nog problemen heeft gekend met deze familie zegt u van niet. Beide families hadden immers samengezeten om een compromis te bereiken (CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd waarom dit nu dan nog een reden zou zijn waarom u niet kan terugkeren naar Egypte zegt u dat u zich, vanwege de fysieke en mentale pijn die zij hebben veroorzaakt, niet zou kunnen tegenhouden om problemen te maken indien u hen zou zien (CGVS, p. 18). Gezien u nog zes jaar in Egypte heeft gewoond sinds dit incident en u geen enkel probleem meer heeft gekend met deze familie kan u met de loutere bewering dat u zich niet zou kunnen inhouden indien u hen zou zien geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Bovendien haalde u dit probleem niet aan op de DVZ wanneer gevraagd werd wat u vreest bij terugkeer, noch wanneer een overzicht werd gevraagd van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Egypte (vragenlijst CGVS, vragen 3.4, 3.5 en 3.7). U relativeert op het CGVS vervolgens zelf ook uw vrees in dit verband en zegt dat dit incident niet zozeer een probleem voor u is (CGVS, p. 18).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft het document van de burgerlijke stand van Saoedi-Arabië op naam van een zekere M.(...) A.(...) A.(...) D.(...) dient gezegd dat dit op een naam staat van iemand die door u op geen enkel moment in het kader van uw verzoek werd aangehaald. Bovendien staat hier geen informatie in die relevant is voor

uw verzoek. Het attest van het ministerie van Gezondheid voor een reis naar het buitenland op naam van I.(...) A.(...) A.(...) A.(...) E.(...) staat op naam van een evenmin door u vernoemd familielid – uw broer A.(...) is veel te jong om de desbetreffende A.(...) I.(...) A.(...) te kunnen zijn – en bevat evenmin enige relevante informatie.

U legt voorts foto's neer van politieagenten, van een soldaat en van uzelf als soldaat. Wat betreft de foto van uzelf dient gezegd dat het vervullen van de legerdienst in Egypte louter op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De overige foto's voegen niets toe aan uw asielrelaas.

Op de USB-stick staat nog een videofragment van een nieuwsbericht. U verklaart dat dit gaat over de rechtszaak tegen uw neef (CGVS, p. 8 en 16). Op de DVZ verklaart u hierover dat hij werd gearresteerd wegens desertie uit het leger in 2009 en dat hij nog steeds vastzit (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zegt u vervolgens dat hij ter dood werd veroordeeld in 2015 (CGVS, p. 2). Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat uw eigen problemen wegens uw vermeende desertie niet geloofwaardig zijn. Bovendien haalt u op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud of tijdens het interview op de DVZ aan dat de problemen van uw neef gelinkt zijn aan uw problemen met de autoriteiten. Gevraagd wat u met dit filmpje wilt aantonen zegt u: "in elk land waar ik geweest ben heb ik een ander verhaal verteld, Egypte is beter dan Europa voor mij, als ik geen problemen in Egypte zou hebben zou ik hier niet blijven, mijn familie stelt het goed daar" (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd of u nog andere problemen heeft behalve met betrekking tot uw eigen desertie en arrestatie en het probleem met het meisje waarop u zegt van niet (CGVS, p. 18). Door louter een videofragment van een nieuwsbericht over iemand van wie u beweert dat het uw neef is – u bewijst noch uw eigen identiteit, noch uw band met deze persoon – neer te leggen, kan u dan ook geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van substantiële vormvereisten en machtsoverschrijding, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de omstandigheden en het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: "(...) In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaringen van verzoeker over de reden van zijn arrestatie, over zijn verblijf in de gevangenis en over de aanklacht van zijn veroordeling "dermate inconsistent" zouden zijn, dan er "geen geloof aan kan worden gehecht" (stuk 1, pagina 2).

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst in de bestreden beslissing veelvuldig naar de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in vergelijking met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 1 juli 2020.

Verzoeker betwist deze stelling. Hij verwijst naar de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waarbij verzoeker aangaf dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, dan wel dat er sprake is van een reëel risico op het bestaan

van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet hieraan geen afbreuk.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan verzoeker vragen gesteld. Hij gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld. Op alle vragen moest verzoeker kort antwoorden. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van verzoeker met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien verzoeker geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoeker om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleend, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Het blijkt dat bovenvermelde stelling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gebaseerd is op het "verschil" tussen de bewoordingen die werden genoteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit de kern vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de (vermoedelijke) medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas van verzoeker."

In een tweede onderdeel merkt verzoeker op dat hij in Egypte werkzaam was in het leger. Zijn broer (een Moslimbroeder) werd echter gewond tijdens een betoging, waarna verzoeker dezelfde avond nog werd gearresteerd aan een checkpoint vanwege de betrokkenheid van zijn broer bij deze betogingen. Verzoeker wees op beide motieven tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dewelke aan de grondslag liggen van zijn arrestatie en zijn veroordeling in Egypte. Verzoeker wijst erop dat hij reeds langer ontevreden was over de "werking" van het leger (in die mate dat hij reeds overwoog om te deserteren). De houding van verzoeker ten opzichte van het leger kwam reeds tot uiting tijdens zijn dienst, waardoor dit ook bekend was bij het leger (hetgeen mede aan de grondslag zal liggen van de veroordeling van verzoeker tot een gevangenisstraf van drie jaar). Verzoeker merkt op dat beide zaken relevant zijn, doch de situatie met zijn broer doorslaggevend is geweest bij zijn arrestatie. Niettemin hebben beide zaken aanleiding gegeven tot zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van drie jaar, doch zijn eerdere ongehoorzaamheid in het leger vormde de hoofdreden waarom verzoeker werd veroordeeld. Beide zaken hebben dus aanleiding gegeven tot de veroordeling, terwijl de arrestatie van verzoeker was ingegeven door zijn houding ten opzichte van het leger. Verzoeker verbleef zowel voor als na zijn veroordeling in de gevangenis. Verzoeker legde hierover verschillende verklaringen af tijdens zijn persoonlijk onderhoud. De beweerdelijke verschillen met zijn eerder interview bij de Dienst

Vreemdelingenzaken zijn naar mening van verzoeker echter niet van die aard om deze verklaringen te betwijfelen. Verzoeker wees hoger immers reeds op de zeer beperkte bewijswaarde van de genoteerde verklaringen tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wijst er tevens op dat de feiten zich reeds geruime tijd geleden hebben voorgedaan, hetgeen onvermijdelijk tot gevolg heeft dat herinneringen vervagen of dat bepaalde gebeurtenissen verkeerd in de tijd worden gesitueerd. Verzoeker wijst er tevens op dat hij slechts een beperkte opleiding heeft genoten, hetgeen tevens van invloed is voor de beoordeling van zijn verklaringen. Er werden door verzoeker daarom verschillende documenten overgemaakt om zijn verzoek om internationale bescherming te ondersteunen, waaronder een usb-stick met daarop kopieën van de overlijdensakte van zijn broer W., een bewijs van een uittreksel van de burgerlijke stand van Saoedi-Arabië, een attest van het ministerie van Gezondheid voor een reis naar het buitenland en een bundel foto's evenals een videofragment. Verzoeker stelt dat deze documenten in samenhang moeten gezien worden met de verklaringen die hij heeft afgelegd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Voorafgaande opmerkingen

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.2.2. Het is de Raad voorts op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift volstrekt onduidelijk op welke wijze de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De minister of zijn gemachtigde neemt het verzoek om internationale bescherming dat ingediend werd bij de in artikel 50, § 3, tweede lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.*

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling legaal in het Rijk verblijft of niet.”

2.2.3. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding en verzoeker licht dit evenmin toe. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij verklaart dat hij op 4 januari 2011 gearresteerd werd en vervolgens tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld, doch zijn verklaringen over de reden van zijn arrestatie, over zijn verblijf in de gevangenis en over de aanklacht en zijn veroordeling dermate inconsistent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en de geloofwaardigheid van

zijn asielrelaas verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat zijn verklaringen niet overeenkomen met beschikbare informatie over de gevangenisuitbraak van Abu Zabal, (ii) hij verklaart dat zijn broer ging betogen van januari 2011 tot de val van president Moebarak in februari 2011, terwijl zijn broer nochtans reeds op 4 januari dodelijk zou getroffen zijn tijdens een van de betogingen en op 8 januari naar Saoedi-Arabië zou zijn overgebracht voor behandeling, verzoeker pas wanneer hem expliciet werd gevraagd of zijn broer daadwerkelijk pas na de val van Moebarak dodelijk werd getroffen zijn verklaringen wijzigt en zegt dat zijn broer voor de val van Moebarak was geraakt, los van zijn inconsistente verklaringen erop gewezen dient te worden dat de protesten tegen Moebarak pas begonnen op 25 januari 2011, uit de door hem neergelegde overlijdensakte van zijn broer bovendien blijkt dat zijn broer pas in 2013 als gevolg van een verkeersongeluk om het leven is gekomen en verzoeker op de DVZ op een moment dan weer verklaarde dat zijn broer overleed op 4 maart 2011 – twee maanden na verzoekers arrestatie – en op een andere moment in 2012, (iii) ook zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen sinds zijn ontsnapping inconsistent zijn, (iv) zijn uitleg waarom de Egyptische autoriteiten hem na zijn ontsnapping nooit zijn komen zoeken, namelijk dat het leger bang is in El Said en dat het leger hem niet gaat zoeken in Ismailiya maar dat het probleem voor deserteurs is dat men altijd kan opgepakt worden aan checkpoints, weinig steek houdt gezien hij niet louter is gedeserteerd maar is ontsnapt uit de gevangenis na een veroordeling wegens de politieke activiteiten van zijn broer, (v) hij, naast een gebrek aan identiteitsbewijzen, ook geen enkel document neerlegt ter staving van zijn aangehaalde arrestatie, zijn veroordeling en zijn verblijf in de gevangenis, (vi) het incident met de familie van een meisje met wie hij via Facebook had afgesproken, en waarbij hij ernstig werd geslagen reeds dateert van 2008, hij bovendien geen verdere problemen heeft gekend met deze familie daar beide families hadden samengezeten om een compromis te bereiken, hij met de loutere bewering dat hij zich niet zou kunnen inhouden om problemen te maken indien hij hen zou zien geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen, hij dit probleem bovendien niet aanhaalde op de DVZ wanneer gevraagd werd wat hij vreest bij terugkeer, noch wanneer een overzicht werd gevraagd van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Egypte en hij op het CGVS vervolgens zelf ook zijn vrees in dit verband relateert en zegt dat dit incident niet zozeer een probleem voor hem is, (vii) de overige door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, het document van de burgerlijke stand van Saoedi-Arabië op naam staat van iemand die door hem op geen enkel moment in het kader van zijn verzoek werd aangehaald en hierin bovendien geen informatie staat die relevant is voor zijn verzoek, het attest van het ministerie van Gezondheid voor een reis naar het buitenland op naam staat van een evenmin door hem vernoemd familielid en evenmin enige relevante informatie bevat, hij voorts foto's neerlegt van politieagenten, van een soldaat en van zichzelf als soldaat, doch het vervullen van de legerdienst in Egypte op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken en de overige foto's niets toevoegen aan zijn asielrelaas en ook het louter neerleggen van een videofragment van een nieuwsbericht over iemand van wie hij beweert dat het zijn neef is geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen, temeer hij op geen enkel moment aanhaalt dat de problemen van zijn neef gelinkt zijn aan zijn problemen met de autoriteiten en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 juli 2020 (CG nr. 1915933), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 4 januari 2011 gearresteerd werd en vervolgens tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt echter op goede gronden dat verzoekers verklaringen over de reden van zijn arrestatie, over zijn verblijf in de gevangenis en over de aanklacht en zijn veroordeling dermate inconsistent zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat militairen bevelen kregen om op burgers te schieten waarna u de bevelen negeerde en probeerde te deserteren. U werd vervolgens opgepakt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS zegt u hierover echter dat u aan een checkpoint werd tegengehouden en dat de autoriteiten u zeiden dat uw broer was gewond geraakt tijdens een betoging, waarbij u meteen werd gearresteerd (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de eigenlijke reden van uw arrestatie zegt u dat Moslimbroeders gearresteerd worden en niet in het leger mogen zitten (CGVS, p. 9). U vermeldt niets over bevelen om op burgers te schieten of een poging om te deserteren. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ antwoordt u volkomen naast de vraag (CGVS, p. 14). Nogmaals gepeild naar uw verklaringen over het weigeren van bevelen vertelt u over gevaarlijke militaire operaties van het leger. Echter, deze hebben volgens u niets te maken met uw*

arrestatie (CGVS, p. 14 en 15). Dat u op de DVZ het weigeren van militaire bevelen en desertie aanhaalt als reden voor uw arrestatie en u op het CGVS uw arrestatie linkt aan de politieke activiteiten van broer doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw verblijf in de gevangenis verklaart u op de DVZ dat u anderhalve maand in de gevangenis van Zaqaziq zat en na uw veroordeling werd overgeplaatst naar de gevangenis Abu Zabal waar u in juni 2011 bent ontsnapt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook op het CGVS zegt u initieel dat u twee maanden in Zaqaziq heeft gezeten (CGVS, p. 9). Later zegt u echter dat u tot juni 2011 – zes maanden na uw arrestatie – in Zaqaziq heeft gezeten en daarna naar Abu Zabal werd gestuurd (CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u dat uw moeder u nog in april had bezocht in Zaqaziq en twee maanden later werd u overgeplaatst (CGVS, p. 10). Deze laatste verklaring op het CGVS is niet verenigbaar met uw eerdere verklaringen als zou u anderhalve maand of twee maanden in de gevangenis van Zaqaziq verbleven hebben.

U verklaart op het CGVS voorts dat u in Abu Zabal niet op dezelfde verdieping zat als de langgestraften omdat u voor drie jaar was veroordeeld (CGVS, p. 11). Zoals aangehaald verklaarde u op de DVZ ook al dat u na uw veroordeling werd overgeplaatst naar Abu Zabal. Echter, wanneer u later vertelt over de dag van uw ontsnapping uit Abu Zabal, verklaart u dat u in Abu Zabal nog wachtte op uw vonnis en dat Abu Zabal een tijdelijke gevangenis is voor mensen die wachten op hun vonnis en vervolgens overgeplaatst worden naar een andere gevangenis (CGVS, p. 11 en 12).

Wat betreft de aanklacht waarvoor u uiteindelijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar legt u ook inconsistente verklaringen af. Eerst zegt u hier het volgende over: “want mijn straf was drie jaar gevangenis omwille van de ongehoorzaamheid van militaire bevelen, dat was mijn aanklacht” (CGVS, p. 11). Omdat u op het CGVS over het weigeren van bevelen niets verklaarde in het kader van uw arrestatie, wordt u gevraagd wat de beschuldiging tegen u precies was, waarop u – na meermaals de vraag te ontwijken – zegt dat het te maken heeft met het feit dat uw broer een Moslimbroeder is (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd of de beschuldiging tegen u luidde dat uw broer een Moslimbroeder is antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 14).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat uw verklaringen niet overeenkomen met beschikbare informatie over de gevangenisuitbraak van Abu Zabal. Zo verklaart u dat deze in juni 2011 gebeurde. Volgens informatie gebeurde deze echter op 28 januari 2011, slecht een kleine vier weken na uw beweerde arrestatie. Volgens uw verklaringen zou u toen nog in Zaqaziq gezeten hebben. Er is geen informatie waaruit zou blijken dat er in juni 2011 een tweede grote gevangenisuitbraak in Abu Zabal voorviel. Wanneer u gevraagd wordt of er ooit eerder een andere gevangenisuitbraak voorviel in Abu Zabal antwoordt u: “dat was de eerste aanval, ze zijn nog aan het herbouwen wat er vernield werd” (CGVS, p. 13).

U verklaart verder dat u gearresteerd werd vanwege de politieke activiteiten van uw broer. U verklaart hierover dat hij ging betogen van januari 2011 tot de val van president Moebarak in februari 2011 (CGVS, p. 10). Echter, uw broer zou reeds op 4 januari dodelijk getroffen zijn tijdens een van de betogingen en op 8 januari naar Saoedi-Arabië zijn overgebracht voor behandeling (CGVS, p. 2). Gevraagd of uw broer daadwerkelijk tot de val van Moebarak – op 11 februari – is gaan betogen antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 10). Wanneer expliciet wordt gevraagd of uw broer daadwerkelijk pas na de val van Moebarak dodelijk werd getroffen wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat hij voor de val van Moebarak was geraakt (CGVS, p. 10). Los van uw inconsistente verklaringen dient er ook op gewezen te worden dat de protesten tegen Moebarak pas begonnen op 25 januari 2011 (zie administratief dossier).

Er dient voorts opgemerkt te worden dat uit de door u neergelegde overlijdensakte van uw broer blijkt dat hij pas in 2013 als gevolg van een verkeersongeluk om het leven is gekomen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt haalt u louter aan dat uw vader die overlijdensakte pas in 2013 heeft verkregen, wat niet weet te overtuigen (CGVS, p. 16). Dit ondermijnt nog verder uw verklaringen over de omstandigheden van uw arrestatie. Op de DVZ verklaarde u dan weer op een moment dat uw broer overleed op 4 maart 2011 – twee maanden na uw arrestatie – en op een andere moment in 2012 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en verklaring DVZ, vraag 17).

Ook over uw verblijfplaatsen sinds uw ontsnapping zijn uw verklaringen inconsistent. Zo verklaarde u op de DVZ dat u van uw geboorte tot aan uw vertrek in 2014 in de stad Fakos in de provincie Al Sharqiya woonde (verklaring DVZ, vraag 10). Ook op het CGVS wordt u gevraagd op welke verschillende plaatsen en adressen u heeft gewoond in Egypte tot aan uw vertrek, waarop u antwoordt dat Fakos de enige plaats is waar u gewoond heeft (CGVS, p. 4). Later verklaart u dan weer dat u na uw ontsnapping naar uw grootouders in El Said bent gegaan, waar u woonde tot aan uw vertrek (CGVS, p. 9 en 15). Erop gewezen dat u langer in Egypte bleef na uw ontsnapping dan de anderhalve tot twee jaar die u zegt in El Said te hebben gewoond, zegt u dat u ook nog vier maanden bij uw familie in Ismailiya heeft verbleven en vervolgens nog enige tijd in het dorp Suhaj (CGVS, p. 15).

Gevraagd of de autoriteiten u ooit zijn komen zoeken – u woonde immers gewoon bij uw familie in Ismailiya en uw grootouders in El Said na uw ontsnapping en werkte als schilder – zegt u dat het leger bang is in El Said. Gewezen op uw verblijf in Ismailiya zegt u dan dat het leger u niet gaat zoeken maar dat het probleem voor deserteurs is dat men altijd kan opgepakt worden aan checkpoints (CGVS, p. 15). Dit houdt weinig steek gezien u niet louter gedeserteerd bent maar ontsnapt bent uit de gevangenis na een veroordeling wegens de politieke activiteiten van uw broer.

Er dient tevens nog opgemerkt te worden dat u, naast een gebrek aan identiteitsbewijzen, ook geen enkel document neerlegt ter staving van uw aangehaalde arrestatie, uw veroordeling en uw verblijf in de gevangenis.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker vooreerst op algemene wijze de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen poogt te relativiseren, stellende dat de bewijswaarde van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder relatief is, gelet op de omstandigheden waarin het gesprek plaatsvond, zonder bijstand van een vertrouwenspersoon of raadsman, en dat de vermeende verschillen tussen het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid aan zijn asielrelaas te ontnemen, kan hij niet worden gevolgd. Er valt geenszins in te zien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, doch die over een aantal kernaspecten van zijn relaas op geen enkele wijze te verenigen zijn met hetgeen verzoeker liet optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch (zodat verzoeker zich in het verzoekschrift niet dienstig kan beroepen op het feit dat hij het Nederlands niet machtig is), zonder voorbehoud heeft ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Bovendien werd aan verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd hoe het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen, waarop verzoeker slechts twee correcties liet optekenen: *“Hoe is het eerste gehoor op DVZ verlopen? 01/01/2020, het ging goed buiten het feit dat er een verwarring was met de data, door de tolk. Wat was de verwarring? Mijn neef in egypte werd tot de dood veroordeeld op 29/06/2015, ik heb een overlijdensakte van mijn broer, hij werd getroffen op 04/01 hij ging naar saudi voor behandeling op 08/01 op 28ste is hij overleden (...) In welk jaar was dat? 2011, 04/01 getroffen, 08/01 saudi. Tolk jaar niet gehoord. 04/01 getroffen, 08/01 naar saudi, van welk jaar? 2011. Wat was de fout exact in het interview van dvz? De twee fouten waren in de data, overlijden van mijn broer en ook de andere fout in verband met mijn neef die in de gevangenis zat of zit. Was voor de rest alles in orde tijdens dat interview? De rest was ok.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ruimschoots de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken nog andere fouten zou bevatten waarbij de door verzoeker gehanteerde bewoordingen niet correct zouden zijn vertaald/genoteerd, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker ook dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Behalve voormelde correcties en het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn problemen heel kort moest vertellen en men hem zei dat hij in een volgend interview uitgebreider zou kunnen vertellen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3), had verzoeker echter geen opmerkingen bij de inhoud van de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken of de wijze waarop het gesprek is verlopen. De Raad merkt hierbij nog

op dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal allerminst als verduidelijkingen of aanvullingen kunnen worden beschouwd zoals verzoeker ten onrechte lijkt te suggereren in het verzoekschrift, en dat zijn compleet verschillende verklaringen dan ook bezwaarlijk kunnen worden verklaard door de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, vragenlijst CGVS, vragen 3.5. en 3.8.), zodat verzoeker bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de tijd zou hebben gehad om de hoofdlijnen van zijn asielrelaas uit de doeken te doen. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan dan ook niet worden ingezien waarom *in casu* aan verzoekers verklaringen zoals weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud een hogere bewijswaarde zou moeten worden verleend dan aan de verklaringen die hij heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts kan ook het louter vasthouden aan de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bezwaarlijk volstaan om het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen uit te klaren. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen is immers onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen en vormt dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Verzoeker poogt in het verzoekschrift zijn afwijkende verklaringen omtrent de reden van zijn arrestatie en veroordeling alsnog verenigbaar te laten schijnen, waarmee hij er echter niet in slaagt de Raad te overtuigen. Verzoeker merkt op dat hij in Egypte werkzaam was in het leger. Hij was volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift reeds langer ontevreden over de werking van het leger, in die mate zelfs dat hij overwoog om te deserteren. Zijn houding ten opzichte van het leger kwam reeds tot uiting tijdens zijn dienst, waardoor dit ook bekend was bij het leger en mede aan de grondslag lag van zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van drie jaar. Daarnaast herhaalt verzoeker dat zijn broer als Moslimbroeder deelnam aan betogingen. Verzoeker merkt op dat beide zaken relevant zijn doch benadrukt dat de situatie met zijn broer doorslaggevend is geweest bij zijn arrestatie. Zijn broer werd gewond tijdens een betoging, waarna verzoeker dezelfde avond nog werd gearresteerd aan een checkpoint vanwege de betrokkenheid van zijn broer bij deze betogingen. Verzoeker grijpt wat de reden van zijn arrestatie betreft aldus terug naar de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat hij werd gearresteerd vanwege de politieke activiteiten van zijn broer en diens deelname aan betogingen, doch stelt tevens vreemd genoeg in dezelfde uiteenzetting in strijd hiermee dat zijn arrestatie was ingegeven "*door zijn houding ten opzichte van het leger*", hetgeen dan weer de versie van de feiten betreft zoals verzoeker heeft uiteengezet ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, zijnde het weigeren van militaire bevelen en desertie als reden voor zijn arrestatie. Dat zowel verzoekers houding ten opzichte van het leger als de kwestie met zijn broer aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van drie jaar, maar zijn eerdere ongehoorzaamheid in het leger de hoofdreden vormde voor zijn veroordeling, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift, valt dan weer op geen enkele manier te rijmen met verzoekers gezegden tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij in verband met zijn veroordeling uiteindelijk verklaarde dat de beschuldiging voor welke hij drie jaar gevangenisstraf heeft gekregen luidde dat zijn broer een Moslimbroeder is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Gelet op het voorgaande, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker er ook in het verzoekschrift niet in slaagt om meer duidelijkheid te verschaffen over de reden van zijn arrestatie en veroordeling, noch om de dienaangaande in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen te weerleggen of te ontcrachten, en de uiteenzetting in het verzoekschrift aldus niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker in het verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar nog correct wordt vastgesteld dat (1) verzoekers beweringen als zou hij gearresteerd zijn geweest vanwege de politieke activiteiten van zijn broer, dat zijn broer vanaf januari 2011 ging betogen tegen president Moebarak doch reeds op 4 januari dodelijk werd getroffen tijdens een van de betogingen, worden tegengesproken door de informatie vervat in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de protesten tegen Moebarak pas begonnen op 25 januari 2011 en (2) uit de door verzoeker neergelegde overlijdensakte van zijn

broer blijkt dat zijn broer pas in 2013 als gevolg van een verkeersongeluk om het leven is gekomen en dus niet, zoals verzoeker beweert, op 28 januari 2011 nadat hij op 4 januari 2011 werd neergeschoten tijdens een betoging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en p. 10). Het hoeft geen betoog dat ook deze vaststellingen, die in het verzoekschrift niet worden weerlegd of ontkracht, verzoekers algehele geloofwaardigheid verder onderuit halen.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij zowel voor als na zijn veroordeling in de gevangenis verbleef. Hij betoogt dat de beweerdelijke verschillen tussen zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het eerder interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet van die aard zijn om deze verklaringen te betwifelen en verwijst in dit verband opnieuw naar zijn argumentatie omtrent de zeer beperkte bewijswaarde van zijn verklaringen zoals deze werden genoteerd tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker gaat er in deze echter aan voorbij (1) dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken – hij zat anderhalve maand in de gevangenis van Zaqaziq en na zijn veroordeling werd hij overgeplaatst naar de gevangenis Abu Zabal, waar hij in juni 2011 is ontsnapt (administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) – min of meer overeenstemmen met zijn initiële verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – hij werd gearresteerd op 4 januari 2011, gedurende zijn proces verbleef hij twee maanden in de gevangenis van Zaqaziq, waarna hij naar de gevangenis Abu Zabal werd gebracht (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) – doch deze verklaringen als zou hij anderhalve maand of twee maanden in de gevangenis van Zaqaziq verbleven hebben niet verenigbaar zijn met wat hij later tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf, namelijk dat hij tot juni 2011 – zes maanden na zijn arrestatie – in Zaqaziq heeft gezeten en daarna naar Abu Zabal werd gestuurd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), (2) dat zowel uit voormelde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken als uit zijn initiële verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij na zijn proces/veroordeling werd overgeplaatst naar Abu Zabal (administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), wat niet te rijmen valt met zijn latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de dag van zijn ontsnapping uit Abu Zabal, namelijk dat hij in Abu Zabal nog wachtte op zijn vonnis en dat Abu Zabal een tijdelijke gevangenis is voor mensen die wachten op hun vonnis en vervolgens overgeplaatst worden naar een andere gevangenis (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12), (3) dat zijn verklaringen over zijn ontsnapping niet overeenkomen met beschikbare informatie over de gevangenisuitbraak van Abu Zabal, die plaatsvond op 28 januari 2011, slechts een kleine vier weken na zijn beweerde arrestatie en een ogenblik waarop verzoeker in elke versie van zijn wisselende verklaringen nog in de gevangenis van Zaqaziq zou gezeten hebben en (4) dat hij geen enkel document neerlegt ter staving van de door hem aangehaalde arrestatie, zijn beweerde veroordeling en zijn voorgehouden verblijf in de gevangenis. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker voert evenmin enig verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing waar nog terecht wordt overwogen dat (1) ook zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen sinds zijn ontsnapping inconsistent zijn en (2) zijn uitleg waarom de Egyptische autoriteiten hem na zijn ontsnapping nooit zijn komen zoeken, namelijk dat het leger bang is in El Said en dat het leger hem niet gaat zoeken in Ismailiya maar dat het probleem voor deserteurs is dat men altijd kan opgepakt worden aan checkpoints, weinig steek houdt gezien hij niet louter is gedeserteerd maar is ontsnapt uit de gevangenis na een veroordeling wegens de politieke activiteiten van zijn broer. Dat verzoeker na zijn beweerde ontsnapping uit de gevangenis midden 2011 tot aan zijn vertrek in januari 2014 zonder problemen bij zijn familie in Ismailiya kon verblijven en vervolgens bij zijn grootouders in El Said, waar hij tot aan zijn vertrek samen met de oom van zijn moeder werkte als schilder, toont aan dat hij van de Egyptische autoriteiten niets te vrezen heeft en doet aldus finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In zoverre verzoeker er tot slot nog op wijst dat de feiten zich reeds geruime tijd geleden hebben voorgedaan, hetgeen onvermijdelijk tot gevolg heeft dat herinneringen vervagen of dat bepaalde gebeurtenissen verkeerd in de tijd worden gesitueerd en hij er tevens op wijst dat hij slechts een beperkte opleiding heeft genoten, hetgeen volgens hem tevens van invloed is voor de beoordeling van zijn verklaringen, benadrukt de Raad vooreerst dat redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, dit ongeacht het tijdsverloop en ook al hebben deze gebeurtenissen een zware

indruk nagelaten. De door verzoeker aangehaalde arrestatie, zijn beweerde veroordeling en zijn voorgehouden verblijf in de gevangenis vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en waren van determinerende invloed op zijn verdere leven, zodat dan ook redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Ook met de loutere stelling dat hij slechts een beperkte opleiding heeft genoten, toont verzoeker geenszins aan dat hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten en om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die aan de basis zouden liggen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Een desgevallend beperkte scholing tast immers de verstandelijke vermogens niet aan. Er kan bovendien redelijkerwijs worden aangenomen dat de door hem aangehaalde arrestatie, zijn beweerde veroordeling en zijn voorgehouden verblijf in de gevangenis een grote impact hebben gehad op verzoeker en dat hij er, los van zijn scholingsgraad, een accuraat beeld van kan schetsen en hieromtrent duidelijke, volledige, eensluidende en geloofwaardige verklaringen kan afleggen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog terecht wordt vastgesteld dat het incident met de familie van een meisje met wie verzoeker via Facebook had afgesproken en waarbij hij ernstig werd geslagen reeds dateert van 2008, dat hij bovendien geen verdere problemen heeft gekend met deze familie daar beide families hadden samengezeten om een compromis te bereiken, dat hij met de loutere bewering dat hij zich niet zou kunnen inhouden om problemen te maken indien hij deze familie zou zien geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen, dat hij dit probleem bovendien niet aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer gevraagd werd wat hij vreest bij terugkeer, noch wanneer een overzicht werd gevraagd van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Egypte en dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens zelf ook zijn vrees in dit verband relateert en zegt dat dit incident niet zozeer een probleem voor hem is. Gelet op deze pertinente vaststellingen, die in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, kan aldus niet worden gesteld dat verzoeker omwille van vernoemd incident uit 2008 een actuele nood aan internationale bescherming zou hebben.

2.5.3. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Wat betreft het document van de burgerlijke stand van Saoedi-Arabië op naam van een zekere M.(...) A.(...) A.(...) D.(...) dient gezegd dat dit op een naam staat van iemand die door u op geen enkel moment in het kader van uw verzoek werd aangehaald. Bovendien staat hier geen informatie in die relevant is voor uw verzoek. Het attest van het ministerie van Gezondheid voor een reis naar het buitenland op naam van I.(...) A.(...) A.(...) A.(...) E.(...) staat op naam van een evenmin door u vernoemd familielid – uw broer A.(...) is veel te jong om de desbetreffende A.(...) I.(...) A.(...) te kunnen zijn – en bevat evenmin enige relevante informatie.*

U legt voorts foto's neer van politieagenten, van een soldaat en van uzelf als soldaat. Wat betreft de foto van uzelf dient gezegd dat het vervullen van de legerdienst in Egypte louter op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De overige foto's voegen niets toe aan uw asielrelaas.

Op de USB-stick staat nog een videofragment van een nieuwsbericht. U verklaart dat dit gaat over de rechtszaak tegen uw neef (CGVS, p. 8 en 16). Op de DVZ verklaart u hierover dat hij werd gearresteerd wegens desertie uit het leger in 2009 en dat hij nog steeds vastzit (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zegt u vervolgens dat hij ter dood werd veroordeeld in 2015 (CGVS, p. 2). Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat uw eigen problemen wegens uw vermeende desertie niet geloofwaardig zijn. Bovendien haalt u op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud of tijdens het interview op de DVZ aan dat de problemen van uw neef gelinkt zijn aan uw problemen met de autoriteiten. Gevraagd wat u met dit filmpje wilt aantonen zegt u: “in elk land waar ik geweest ben heb ik een ander verhaal verteld, Egypte is beter dan Europa voor mij, als ik geen problemen in Egypte zou hebben zou ik hier niet blijven, mijn familie stelt het goed daar” (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd of u nog andere problemen heeft behalve met betrekking tot uw eigen desertie en arrestatie en het probleem met het meisje waarop u zegt van niet (CGVS, p. 18). Door louter een videofragment van een nieuwsbericht over iemand van wie u beweert dat het uw neef is – u bewijst noch uw eigen identiteit, noch uw band met deze persoon – neer te leggen, kan u dan ook geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.”

2.5.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.6.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 11 december 2019, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sinai gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en

toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep, zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Verzoeker betwist deze analyse niet en brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaag, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS